

си различно; на пр: علم *i'lm*. (наука), معلوم *ma'alum* (извѣстенъ), اعتبار *i'tibar* (почетъ), عيب *a'ib* (срамъ), عزيز *a'ziz* (святъ, любезенъ), عزيمت *a'zimet* (тръгваніе, отиваніе), عبادت *i'badet* (Богослуженіе, Богопочитаніе), یعنی *i'ni* (сиречь).

غ *gajn*, произноси ся като българското *e*, нѣ легко и твърдо; на пр: غروش *гуруш* (грошъ), اغا *ага* (господарь), مغازه *магаза* (влагалище, магазія), اغلامق *агламак'* (плаченіе). У много рѣчи тая буква ся произноси като *k*, на пр: ياغجه *бакче* (градина), غزته *газета* (вѣстникъ). Гласъ-тъ на тая буквѣ нѣкой пжть става мягкъ, а нѣкой пжть едвамъ ся чюе; на пр: اوغلان *оглан* (момче), صوفان *соган*, суан (лукъ).

ف *фе*, замѣнява ся съ нашето *ф*, на примѣръ: فرق *фарк* (разлика), فيل *фил* (слонъ), افندي *ефенди* (господинъ, господарь).

ق *каф* чете ся като българското *k*; на прим: قرق *ккрк*, (четыредесять), قز *ккз* (момиче), قولاق *кулак* (ухо), قارى *карк* (жена), دوداق *дудак* (устны), قناد *канад* (крыло), قول *кол* (мишница), قيش *ккш* (зима), صندوق *санджк* (ковчегъ).

ك *кеф*, тая буква прѣдставлява най голѣмж мжчнотія въ четеніето нежели другытъ буквы. У-